

КАФЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Кафето на учителя е винаги преди звънеца и се пие с неистовото желание той да бъде забравен. Кафето бяга от нежните сенки на вечерта и обича да влиза в топлата дрямка на сутринта, за да продължи илюзията, че животът не е скорост, нито преходност, а благо успокоение за безметежно съществуване. Отпиването на малки глътки, забавеният трепет на ръката, поднасяща чашата към устните ни, приказливият каймак, затворил магическия кръг на гerdана си, постепенно отварят очите ни за света, за да се зарадваме на повторителността в живота ни с чувството, че винаги сме били и неизменно ще бъдем. Тогава тръгват думите ни към другите – кротки и добри, ту като вест, ту като безобидна клюка и бавно чрез тях ограждаме битието си с намерения – силни в идеите и бавни в случванията. Същинската провокация идва в късния следобед, когато делникът ни престава да тича като хрътка след заек и ни се приисква пак да общуваме, за да изчистим умората, полепнала по ума и снагата ни. Следва безобидният въпрос: *Кафе?*, който моментално поражда страха ни, че ще изкараме будни нощта. Опасно е, когато се появи излишното кафе или някой се жертва, за да го предостави на помурения. Но тъкмо това кафе може да бъде нашето откровение, както ми се случи веднъж в София.

В късна вечер кафето беше в мен. Вечерта вече беше облякла улиците с тъмно кадифе и с роса от отминалия дъжд, тръгнах към „Цариградско шосе“. На площад „Радой Ралин“ приседнах на пейка, а пред мен в естествен ръст, с отворени ръце и умилкваща се в краката котка стои безсмъртието на поета, без да бяга от делничната суета. В тъмнината ръцете му светеха с дланите си, а бронзовата глава на котката сякаш беше голямо отворено око. Не разбирах защо точно те са с излъскан бронз. Така си стоях, без да се тревожа от хумористичните закачки и злъчни сатири на поета. След време мина голяма група деца, които се приближиха до скулптурата, вдигнаха ръце и ги прокараха по дланите на поета, както обикновено се прави с израза „Дай пет!“ . Навеждаха се и погалваха котката по главата, сякаш се сецаха за умния котарак с чизми. После потънаха във вечерта, като че нищо не е било, но сякаш времето беше укротено, без да има събитие. В съзнанието ми бързо пробяга мисъл, че кафето е време, в което измисляме себе си, за да останем истински в този свят, в който обичайно е да ни обсебват или да отнемат нещо от нас.

Радослав Радев